

Až se v pekle uvolní jedno místo

Až se v pekle uvolní jedno místo

Ticho hor přerušil strašidelný a pronikavý zvuk. Podobal se hlasitému zaúpění, ale nikoli lidskému. Zvuk, který přiváděl krev do varu přinutil mé prsty, aby pevněji sevřely útočnou pušku. Za několik okamžiků se to ozvalo znovu. Tohle byl ryk rychle se blížící hladové vlčí smečky na lovu. Výzva ke štvanici. Pohybem prstu jsem odjistil zbraň. Cítil jsem neklid i z Hagana, kterému se naježila srst a nasával čumákem pachy z pustiny. Zmutovaní vlci šli po stopě. Po naší stopě. Pobídl jsem nováčka, ať přidá do kroku, psa jsem pobízet nemusel. Ve vyschlém korytě potoka, který se neustále stácel mezi kopci, nebylo dobré místo pro boj s hladovými bestii. Za nejbližším ostrohem nás však čekal pohled na další terénní zákruty.

„Přidej!“ zařval jsem na mladého. V průzoru masky jsem zahlédl jeho vytřeštěné oči. Více zrychlit v bojových kombinézách s plnou výstrojí a ještě si dávat dobrý pozor na výskyt zrádných anomálií, bylo však takřka nemožné. Hlavně pro nováčka, který tu byl se mnou. Já jsem se však nehodlal stát hlavním chodem vlčí hostiny.

Dorazili jsme k další zatačce a terén se neměnil. Rozhodl jsem se zaujmout obranou pozici na tomto ostrohu. Bylo lepší počkat tady, než se nechat překvapit na nějakém horším místě. Sotva jsem dal mladému pokyn, kde se má postavit, už to bylo tady. První vyceněná tlama se vynořila ze zatačky. Vlčí čenichy letěly po stopě, rozevřené tlamy vyrazily zuřivý štěkot, tlapy pádily v úzkém kaňonu, který zbyl po horském potoku. Dlouhá a hubená těla, vyzáblá na kost a kůži. Hladem zuřivá zvířata se drala kupředu, úplně zaslepená štvanicí a vědomím, že kořist je už docela blízko. S jistotou jsem zmáčkl spoušť. Táhle zavytí poraněného zvířete potvrdilo účinek výstřelu. Druhý výstřel, jeden z vlků se vymrštil do vzduchu a bez hlesu dopadl mezi smečku. Doufal jsem, že se hladoví vlci vrhnou na mrtvá těla svých druhů a nás nechají na pokoji, ale zmýlil jsem se.

Má zbraň spustila další smrtonosnou smršť střel. Tlumené rány vedle mě prozradily, že se konečně přidal i mladej. Ve vzduchu vířily gejzíry krve a chlupů. Náboje opouštěly hlaveň jeden za druhým a bestii neubývalo. Tohle byla největší smečka, jakou jsem doposud na západní hranici viděl. Možná bude problém přebít zásobník. Hagan najednou nečekaně vyrazil vpřed.

„Ne Hagi, stůj! Zpátky Hagane!“ řval jsem zbytečně za rachotu výstřelů. Hagan vyběhl proti vlčí tlupě. Srazil se s největším vlkem smečky a jejich těla vířila ve vzájemném zápase na život a na smrt. Ocelové tesáky jako ostré nože hledali svůj cíl. Divoké šelmy na okamžik zaváhaly. Možná si myslely, že jde o zápas o vůdcovství ve smečce, nevím. Každopádně to byl dobrý moment na přebití zásobníku. Jednotlivými ranami jsem dorážel další bestie a postupoval pomalu vpřed. Hledal jsem jistý zásah pro vůdce smečky, který se rval s mým psem. Vlk i pes váleli jeden přes druhého v prachu. Měl jsem o Hagana strach. Eliminovali jsme posledních pár kusů zmutovaných vlků a já měl konečně možnost dostat se téměř na dosah zápasící dvojici. Nechtěl jsem Hagana zasáhnout a až jsem měl stoprocentní jistotu, vystřelil jsem na páteř vůdce zabijáků z pustiny.

* * *

Nejdříve jsem zastříkal Haganovi škrábance a kousance z rvačky desinfekčním gelovým obvazem, aby nechytil nějakou infekci. Pes trpělivě snášel všechny úkony, které jsem na něm prováděl a pozoroval mě.

„Místo na čtyřku se přesuneme, až na šesté stanoviště. Ať jsme co nejdál od těch mrtvých těl. Za chvíli pach krve přiláká další hladové bestie z pustiny,“ prohodil jsem k mladému, který se ještě klepal jako dvojhůlka po prvním otelení.

Takových kluků jako je on, tu mám vždy čtyři do roka, někdy i víc, když některý z nich předčasně zařve. Až se bažant trochu otrká v pustině tady, na klidnější západní hranici, tak půjde na čáru s Polskem, nebo na východní hranici Slovenska, kde to stále nebezpečně vře pod nájezdy divokých hord. Tady na německém pomezí Novochebské brigády dnes načapáte maximálně místní, nebo německé pašeráky, kteří kšeftují s čímkoli od chlastu až po zbraně, nebo ještě sem tam potkáte nějakého mutanta z bavorských jaderných bažin. Ale pro nováčky je to tady dobrý základ, jak se seznámit se službou v nelítostné krajině.

* * *

Slunce už definitivně zapadlo za vrchy a do krajiny se vkradla tma a zima. Ležel jsem pod maskovací plachtou v ochranné kombinéze, ale pro jistotu jsem si ještě na bojové rukavice natáhl termo-palčáky. Někdy o životě a smrti můžou rozhodnout i takové maličkosti, jestli máte, nebo nemáte ztuhlé prsty od zimy. Vpravo vedle sebe jsem měl položenou odjištěnou útočnou pušku. Zbraň měla patinu, která vypovídala o mnoha čištěních a častém používání. Za léta služby na hranici Československa jsem s ní srostl a jen těžko bych se s ní loučil, kdybych ji musel vyměnit za novější model. Vlevo mimo plachtu ležel Hagan. Ležel nehnutě a já měl pocit, že ani nedýchá. Věděl jsem, že dává dobrý pozor a kontroluje pachy okolní pustiny. Hagan patřil mezi zmutované pustinné psy, geneticky upravované pro výkon služby na hranici. Nejlepší pes, co sloužím na čáře a to jsem jich už měl celou řádku. Už jsem slyšel fámy, že těmhle psům chirurgové z Hradní stráže vkládají část mozku z mrtvých pohraničnicků, ale kdo by takovým báhorkám věřil.

Pomalu jsem pohyboval infradalekohledem. Vybral jsem pěkné, přehledné místo, kde máme

malé údolíčko jako na dlani. V okolí jsem nic nezachytil. Je tady klid. Odložil jsem dalekohled. Jestli se něco šustne, tak mě Hagan varuje. Předchozí štvance a probdělá minulé noc se začaly u mě projevovat. Stěží jsem dokázal udržet víčka. Včera jsem si byl trochu povyrazit v Osadě, takže jsem toho opravdu moc nenaspal. Osada, to jsou čtyři polátané baráky kousek od roty. Je tam i nálevna starého Hrouzy a jeho dcera Ema, která za pár korun, nebo konzerv z proviantu podrží každému vojákovvi. Za ty roky co si chodím k Emě vytřepat pytel a pokecat si, mi už připadá jako stará manželka s farářem dohromady. V Novém Chebu mají v bordelu čtyři běhny, což už je na pohraničí slušný výběr, ale tam se z roty dostaneme jen výjimečně, tak třikrát, čtyřikrát do roka.

* * *

Kurva! Myslím, že mě přemohl mikrosnpánek. Nebyl jsem si jistý. Kousl jsem se do jazyka, abych cítil bolest. Pak jsem zkontroloval interkomem Kamila, jestli nechrápe. Usnout v pustině znamená smrt. Odpověděl mi stejným kliknutím červené diody na vysílače. Nespí, dobře. Když bude mít i trochu toho štěstí tak přežije. Je ale štěstí žít život v takové radioaktivní sračce, která je všude kolem? My, jako lidstvo jsme se zrovna nevyznamenal, když jsme tento svět rozbombardovali jadernými bombami a zamořili chemickými a biologickými bojovými látkami. Jeden můj kámoš, s kterým jsem sloužil na Ašském výběžku říkával, že v pekle už není žádné místo a tak d'ábel pověřil lidi, aby jej rozšířili i na Zemi. Jak je vidět, tak se nám to docela podařilo.

Hagan zavěťřil, naježil srst a já zpozorněl. Znovu jsem přejížděl infrákem obrysy válkou zničené krajiny. Vzápětí mi odhalil malou skupinku osob směřující od německé linie k nám. Vynořili se zpoza terénní vlny, z míst od kterých bych pro zamoření terénu nikoho nečekal. Než jsem stačil upozornit mladého, tak bylo pozdě.

„Jménem zákona stůjte!“ zavolal zobák naučenou poučku z učebnice. Debil, tohle ho může stát život. Prozradil svou pozici a stal se snadným terčem. Ještě jsem neslyšel o žádném narušiteli hranice, aby se vzdal. Ani tahle skupinka nebyla výjimkou, neboť se jejich ruce pohnuly směrem ke zbraním.

„Vem si hajzla“, vyslal jsem Hagana. Bez hlesu se vyřítřil rychlostí blesku do noční temnoty. Na varovné výstřely do vzduchu se tady nehraje a tak jsem poslal pár včeliček do skupiny narušitelů státní hranice dřive, než zmáčknou spoušť jejich prsty. První střely neomylně zasáhly cíl. Jedna hlava v plynové masce explodovala jako dýně po nárazu kladivem. Vystřelil jsem na dalšího, který padl k zemi jako pytel písku. Kam jsem jej zasáhl jsem nestačil ani zaregistrovat. To už se Hagan vrhal s rozevřenými čelistmi na měkké hrdlo nejbližšího narušitele. Věřím, že krční tepnu vyrval na první chňapnutí. Stisk povolil, až ustal poslední záchvěv oběti. Znovu skočil a dalšímu nepříteli dopadly těžké psí tlapy na prsa. Chlápek instinktivně odskočil a tesáky, které by mu byly rozdrásaly hrdlo, sklapy neškodně. Pod tíhou psího těla se však skácel dozadu a Hagan vzápětí sevřel v čelistech pevně jeho pravou paži. Ostatní narušitelé už ale opěťovali palbu, jejich zbraně vystřelili a z hlavní se zablesklo jako při bouřce. Strhla se divoká, ale krátká přestřelka. Moment překvapení, výhoda krytu, i lepší výstroj a výzbroj Pohraniční stráže, to byly trumfy, které jsme měli v ruce my. Střelba ze strany narušitelů po pár sekundách výrazně prořídla. Při snížené frekvenci výstřelů jsem uslyšel Haganovo kňučení. Ti bastardi ho postřelili! Vypálil jsem poslední dávku do prostoru posledního odporu nepřitele, přebil zásobník a odlepil se od země. Během chvílky jsem se dostal na pozici narušitelů. Čtyři byli mrtví, dva zraněné jsem dorazil výstřely do hlavy a toho co se svíjel v Haganově sevření jsem kopl do krku. Pes křečovitě držel téměř ukousnutou ruku i přes své zranění. Poklekl jsem k němu a prohlédl krvavou skvrnu na hřbetě.

„To nic Hagi, to bude dobrý, už jsme schytali horší rány. S toho se dostaneš,“ lhal jsem psovi a sobě ještě víc. I slepý by poznal, že tahle rána je smrtelná. Koutkem vlhkého oka jsem zahlédl záblesk šedé kombinézy v terénu. Jeden nám zdrhnul!

Zmáčkl jsem tlačítko radiostanice, ale šum a praskot mi napověděl, že se na rotu nedovolám. Někde mezi námi řádila pustinná radioaktivní bouře. „Počkej tady u Hagana, dostanu toho posledního hajzla,“ křikl jsem na mladého a rozběhl se se za posledním narušitelem. Byl jsem vzteky bez sebe. Bylo nemyslitelné, aby unikl někdo, kdo střelil mého psa. Za běhu jsem vystřelil

ze signální pistole. Snad to z roty uvidí, když se nemůžu dovolat vysílačkou.

Běžel jsem jako smyslů zbavený, přeskakoval na uhel spálené kmeny, klíčkoval mezi radioaktivními kalužemi a močály, míjel minová pole. Doufal jsem, že uprchlíka dostanu snadno já, nebo zákeřný terén plný anomálií a nástrah. Za chvíli jsem ale pochopil, že se v krajině dobře vyzná a začíná zvyšovat svůj náskok. Několikrát jsem na něj vystřelil, ale nezdálo se, že by to mělo nějaký účinek. Navíc jsem zjistil, že už okolní krajinu nepoznávám, asi jsme už byli někde hlouběji v Bavorsku. Mé kroky znejistili a já přešel do mírného klusu. Ještě poslední výstřel a vracím se. Z hlavně vyšlehl plamen a já sklouzl po mazlavém bahně. „Nééé!“ zařval jsem bolestí. Žár pohltil mé nohy. Ohnivý jazyk z pekla olízl chodidla a já upadl do bezvědomí.

* * *

„To bude dobrý pane četaři,“ nakláněl se nade mnou mladej s autoinjektorem. Speciální směska doktorských sraček mě přivedla k vědomí. Kurevsky mě bolely nohy, tak jsem se nadzvedl v loktech a mrknul na ně. Nebyl to hezký pohled. Od kolen dolů vlastně nebylo nač koukat. Byly ohořelé až na kost. Hovno je to dobrý, raději jsem měl být už mrtvý. Žár spekl svaly i tepny, takže jsem bohužel ani nevykrvácel. I Meresjev by nad tím co mi zůstalo ze spodních končetin zaplakal. Tohle dokáže Ohnivec. Tak říkáme téhle zasrané anomálii, která si před chvílí pochutnala na mých nohou.

„Dostal jste ji pane četaři,“ mlel už zase něco zelenáč.

„Koho jsem dostal?“ blekotal jsem zdřevnělým jazykem.

„No přece Emu. Tu z nálevny starého Hrouzy. Ona byla ten převaděč. Parádní rána při téhle viditelnosti, leží v křoví pod svahem s dírou v zádech.“

Hořkost zaplavila má ústa i mozek. Jaký je ten život svině! Proč to musela být zrovna Ema? Jistě, měla k tomu ty nejlepší předpoklady. Zнала hranici, pohraničníci se k ní chodili vykecat, mimo tu druhou věc, takže si určitě dokázala udělat představu, kde bude jaká hlídka a vyšlo by jí to i tentokrát, kdybychom se nemuseli přesunout, kvůli té vlčí smečce na jiné stanoviště. Ale proč jsem ji do prdele musel sejmout zrovna já?

„Co je s Haganem?“ změnil jsem téma, i když jsem tušil, že nebude o moc méně bolestivé. Mladej sklopil oči. Ani zalhat zraněnému v boji neumí, je to bažant. Raději se snažil dovolat vysílačkou na rotu. Marná práce.

„Běž pro kluky na rotu, já tu počkám,“ přerušil jsem jeho bezvýsledné pokusy o spojení.

„Hlavně dávej pozor na anomálie a minová pole.“ Bažant se na mě nejdřív podezíravě díval, ale asi byl nakonec rád, že nebude muset utěšovat chčípajícího mrzáka a s ujištěním, že se brzy vrátí i s pomocí, vyrazil.

Kroky odezněly ve tmě a když jsem si byl jistý, že je už dost daleko, tak jsem si stáhl ochranou kuklu s maskou. Pustina byla cítit svou smrtelnou divokostí, seškvařenou kombinézou a ohořelým masem z mých nohou. Rozepnul jsem zip overalu a z kapsy vytáhl náboj. Náboj s opilovaným pláštěm. Taková střela vám udělá z mozku vaječinu, kterou už nedá dohromady ani sebelepší kouzelník mozkové chirurgie Hradní stráže. Rozepnul jsem pouzdro a vytáhl pistoli. Potěžkal jsem ten kvalitní výrobek české zbrojovky. Uvolnil jsem zásobník a ten hladce vyklouzl ze zbraně. Palcem vytlačený náboj dopadl do bláta a dalším milionkrát nacvičeným pohybem jsem do uvolněného místa v zásobníku vtlačil amatérsky vyrobenou střelu dum-dum. Jemné kliknutí naznačilo, že je zásobník zpátky na svém místě v pistoli. Závěr šel potáhnout dozadu lehce, uvolnil jsem prsty a zpětný tlak pružiny jemně vsunul náboj do komory. Podíval jsem se na pistoli v ruce. *I když život v takovém bordelu stojí za hovno, tak se stejně nikomu nechce umřít. Blázne, chceš přežít ve vojenském lazaretu jako mrzák?* Mučivé myšlenky nemilosrdně ostřelovali mou zkroušenou duši. Peklo je prý už plné, ale já už dál čekat nebudu, až se uvolní nějaké místo. Vsadím se, že to tam nemůže být horší, než tady. Škoda jen, že mé prsty nemohou naposled pohlídat Haganovu srst. Na spánku jsem ucítil chlad ústí hlavně ...